

Sygn. akt IV KK 308/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Piotr Mirek

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 9 lipca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt IX Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt IX K [...],

**1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym;**

2. zarządza zwrot M. B. uiszczonej opłaty od kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt IX K [...], M. B., w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, został uznany za winnego tego, że:

„w dniu 15 listopada 2013 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z trzema nieustalonymi mężczyznami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wziął udział w pobiciu D. P. poprzez zadawanie mu uderzeń pięściami po twarzy i głowie, przewrócenie na chodnik oraz kopanie po całym ciele, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci sińca z obrzękiem i otarciem naskórka twarzy, złamania kości nosowej z przemieszczeniem, sińców na twarzy i klatce piersiowej, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres trwający dłużej niż 7 dni, a z uwagi na charakter i ilość oraz intensywność uderzeń i kopnięć D. P. został narażony na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k.”

tj. popełnienia przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Wyrokiem tym rozstrzygnięto też w przedmiocie kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, wyrokiem z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt IX Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego M. B. zaskarżając go w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu przez Sąd II instancji dowolnej weryfikacji wyroku Sądu Rejonowego w K., co w konsekwencji doprowadziło do tego, że naruszenia przepisów, których dopuścił się Sąd Rejonowy w K. zostały powielone w wyroku Sądu Okręgowego w K.,
- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w K. zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k.,

co doprowadziło do przeniknięcia dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego do wyroku Sądu II instancji, a w konsekwencji utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K.,

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w K. zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. co doprowadziło do nierozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, a w konsekwencji do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K.,
- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na niedostatecznym, lapidarnym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w K. zarzutu naruszenia błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętego za podstawę wyroku Sądu Rejonowego w K., mającego wpływ na jego treść, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K.,
- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na powierzchownym, lakonicznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy w K. zarzutu apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w K., mimo wystąpienia przesłanek do orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju w szczególności kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,
- art. 440 k.p.k. polegające na nieuchyleniu przez Sąd Okręgowy w K. wyroku Sądu Rejonowego w K. pomimo jego rażącej niesprawiedliwości, która uwidaczniała się poprzez uznanie oskarżonego M. B. za winnego, podczas gdy okoliczności podmiotowe oraz przedmiotowe występujące w niniejszej sprawie w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, a zatem wyrok Sądu Rejonowego w K. jest rażąco niesprawiedliwy,
- art. 193 § 1 k.p.k. polegające na odniesieniu się przez Sąd odwoławczy do psychologicznych aspektów niniejszej sprawy, pomimo faktu, iż Sąd nie jest władny do wydawania opinii, do których wymagane jest posiadanie specjalistycznej wiedzy (w niniejszym przypadku wiedzy z zakresu psychologii)".

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w K. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu

pierwszoinstancyjnym, ewentualnie w przypadku uznania oczywistej niesłuszności skazania za czyn z pkt I wyroku Sądu Rejonowego w K. wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o oddalenie kasacji z uwagi na jej oczywistą bezzasadność.

Prokurator Prokuratury Krajowej na rozprawie kasacyjnej poparł kasację obrońcy skazanego i wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez obrońcę M. B., wskazująca na rażące naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. jest zasadna.

Ma rację skarżący, że Sąd Okręgowy w K. rozpoznał apelację obrońcy skazanego w sposób powierzchowny, a sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest na tyle ogólne i lakoniczne, że nie pozwala na dokonanie oceny poprawności przeprowadzonej w sprawie kontroli odwoławczej zwłaszcza, że w apelacji obrońcy skazanego przedstawiono szereg szczegółowych zarzutów, do których Sąd odwoławczy albo w ogóle się nie odniósł, albo ograniczył się do bardzo skrótowych rozważań nieodnoszących się do istoty zarzutu.

W niniejszej sprawie, co nie ulega wątpliwości, najistotniejszą sprawą było ustalenie, czy M. B., wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi mężczyznami wziął udział w pobiciu D. P.. Z treści zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego jednoznacznie wynika, że skarżąca przede wszystkim kwestionowała ustalenia Sądu I instancji dotyczące prawidłowości rozpoznania oskarżonego przez pokrzywdzonego. Należy przypomnieć, że pokrzywdzony trzy tygodnie po zdarzeniu, rozpoznał jedynie wizerunek oskarżonego na tablicy pogłądowej, natomiast trzy lata później na rozprawie przed Sądem Rejonowym oskarżonego nie rozpoznał. Okoliczność ta zobowiązywała sądy do wnikliwego przeanalizowania całości materiału dowodowego we wzajemnej konfiguracji szczególnie, że pozostałe dowody nie potwierdzały rozpoznania wizerunku oskarżonego. Nadto należy zauważyć, że pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał, że napastnik, który go pobił, a którym zgodnie z ustaleniami Sądów miał być M. B., miał 165 cm wzrostu, natomiast oskarżony ma ok. 190 cm wzrostu. Analiza treści uzasadnienia

zaskarżonego kasacją wyroku nie wskazuje także dlaczego Sąd odwoławczy przyjął, za Sądem Rejonowym, że rozpoznanie przez pokrzywdzonego, wspierają zeznania H. S. oraz dowody w postaci oględzin miejsca i zapis monitoringu. Sam natomiast Sąd Rejonowy stwierdził, że nagranie monitoringu jest niewyraźne i nie można na jego podstawie dokonać jakiejkolwiek identyfikacji uczestników, a dowód ten potwierdza jedynie, że do zajścia doszło na terenie parkingu. Zauważyć należy, że brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania faktu, że pokrzywdzony został faktycznie pobity i to w sposób i w miejscu przez niego podanym, kwestionowany jest jedynie udział oskarżonego w tym zdarzeniu. Sąd odwoławczy nie wskazał natomiast, jak zapis monitoringu mógł mieć wpływ na ocenę rozpoznania wizerunku oskarżonego, jak również dlaczego zeznania H. S. wspierają to rozpoznanie. Obrońca w apelacji kwestionował dokonaną ocenę zeznań tego świadka dokonaną przez Sąd Rejonowy, podkreślając, że świadek na rozprawie wskazywał na wiek i wzrost napastników, a jego opis odbiegał zasadniczo od wyglądu oskarżonego. Sąd odwoławczy nie odniósł się do tych zarzutów w sposób wnikliwy, odwołując się jedynie do ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie, podobnie jak do zarzutów związanych z ukształtowaniem terenu obok ławki podczas pierwszej fazy zajścia.

Powyższe uchybienia wskazują, że Sąd Okręgowy w K. rozpoznając apelację obrońcy oskarżonego dopuścił się rażącej obrazę powyżej wskazanych przepisów postępowania. Z uwagi na te uchybienia, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę M. B. przekazał do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy rozważyć wnikliwie wszystkie zarzuty podniesione w apelacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.